

Warszawa, dnia 5 lipca 2011 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLERIA		Trybunał Konstytucyjny
		00-918 Warszawa
wpl. dnia	11. 07. 2011	Al. Jana Christiana Szucha 12a
L.dz.	2195	Skarżący:.....

Wyższa Szkoła

w W

zastępowana przez:

r. pr. Jacka Wędrawskiego

nr wpisu na listę radców prawnych:

1647

Kancelaria Radcy Prawnego

ul. Potocka 4/60

01-652 Warszawa

Uczestnicy:

1. Sejm,
2. Państwowa Komisja Akredytacyjna
3. Prokurator Generalny

**PISMO UZUPEŁNIAJĄCE SKARŻĄCEJ DO SKARGI KONSTYTUCYJNEJ
z dnia 6 października 2010 r.**

W dniu 6 października 2010 r. skarżący Wyższa Szkoła

w W

wniosła skargę konstytucyjną przeciwko:

- 1) art. 52 ust. 2
- 2) art. 52 ust. 3
- 3) art. 53 ust. 1

4) art. 49 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 6

5) art. 49 ust. 2

ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164 poz. 1365 ze zm.),

na podstawie, których w :

1) uchwale z dnia czerwca 2010 r. Nr oraz

2) uchwale z dnia czerwca 2010 r. Nr

Prezydium Państwowej Komisji Akredytacyjnej orzekło ostatecznie o prawach i wolnościach skarżącego.

W związku z ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84 poz. 455), skarżący wskazuje, iż przedmiotowa nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, która w zakresie zaskarżonych art. 52 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 53 ust. 1, art. 49 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 6, art. 49 ust. 2 wchodzi w życie z dniem 1 października 2011 r., nie ma wpływu na stan prawny opisany w przedmiotowej skardze konstytucyjnej. W szczególności wprowadzone zmiany nie poprawiają sytuacji prawnej skarżącego.

Skarżąca wskazuje, że:

Zaskarżony art. 52 ust. 2 o treści:

„Strona niezadowolona z uchwały prezydium podjętej w sprawach, o których mowa w art. 49 ust. 1 i 3, może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek kieruje się do Komisji w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia uchwały”

po nowelizacji otrzymuje brzmienie następujące:

„Strona niezadowolona z uchwały prezydium podjętej w sprawach, o których mowa w art. 49 ust. 1 i 4, może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek kieruje się do Komisji w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia uchwały”.

Wskazać należy, iż art. 49 ust. 1, do którego odsyła zaskarżony art. 52 ust. 2 w obecnym

brzmieniu

„Komisja przedstawia ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego opinie i wnioski dotyczące:

- 1) utworzenia uczelni, przyznania uczelni uprawnienia do prowadzenia studiów na danym kierunku i określonym poziomie kształcenia;*
- 2) dokonanej oceny kształcenia na danym kierunku, w tym kształcenia nauczycieli oraz przestrzegania warunków prowadzenia studiów.”*

otrzymuje po nowelizacji następujące brzmienie:

„Komisja przedstawia ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego opinie i wnioski dotyczące:

- 1) utworzenia uczelni oraz przyznania uczelni lub jej jednostce organizacyjnej uprawnień do prowadzenia studiów na danym kierunku i określonym poziomie kształcenia;*
- 2) dokonanej oceny programowej, w tym kształcenia nauczycieli, oraz oceny instytucjonalnej, a także przestrzegania warunków prowadzenia studiów;*
- 3) przywrócenia zawieszonych uprawnień do prowadzenia studiów na określonym kierunku i poziomie kształcenia;*
- 4) utworzenia przez uczelnię zagraniczną uczelni lub filii, o której mowa w art. 85 ust. 5.”*

Art. 49 ust. 3, do którego również odsyła art. 52 ust.2 w obecnym brzmieniu:

”W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może zwrócić się do Komisji o przeprowadzenie oceny kształcenia we wskazanej uczelni lub jej jednostce organizacyjnej i o przedstawienie wniosków wynikających z tej oceny.”

odpowiada art. 49 ust. 3 w brzmieniu po nowelizacji :

”W uzasadnionych przypadkach na wniosek ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego Komisja, poza przyjętym przez siebie harmonogramem prac, dokonuje oceny programowej we wskazanej uczelni lub jej jednostce organizacyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lub dokonuje oceny instytucjonalnej, o której mowa w art. 48a ust. 4, w szczególności dla zbadania przesłanek do podjęcia decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 4”.

Powyższe porównanie wskazuje, iż zmiana polega jedynie na poszerzeniu uprawnień Komisji, a zatem nie ma wpływu na wniesioną skargę konstytucyjną. Art. 52 ust. 2 po wejściu w życie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84 poz. 455), w opinii skarżącego pozostaje nadal niezgodnym z art. 2 Konstytucji RP, art.7 Konstytucji RP, art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 45 Konstytucji RP w zakresie, w jakim art. 52 ust. 2 rozumiany jest, jako nie stanowiący podstawy prawnej do rozstrzygania o prawach i obowiązkach strony w postępowaniu administracyjnym. Jak skarżący już podnosił w wniesionej skardze konstytucyjnej, wielokrotnie wyrażanym przez Naczelny Sąd Administracyjny oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Państwową Komisję Akredytacyjną poglądem jest niedopuszczalność zaskarżenia przed sądem administracyjnym uchwał Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Przedmiotowa nowelizacja w przedstawionym zakresie nie ma wpływu na dotychczas stosowaną procedurę, a zatem nie będzie miała również wpływu na aktualność prezentowanego poglądu, iż zaskarżona uchwała Państwowej Komisji Akredytacyjnej nie stanowi aktu ani czynności z zakresu administracji publicznej i w związku z tym nie podlega jurysdykcji administracyjnej, ani nie może być przedmiotem oceny przez sąd administracyjny. Oznacza to, iż zgodnie z art. 11 ust. 6, a po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji, identycznym w swej treści art.11b ust. 3, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego nadal zobligowany jest do cofnięcia i zawieszenia uprawnień, bez możliwości kontroli czy uchwała Państwowej Komisji Akredytacyjnej, tak w zakresie subsumpcji, jak i ustalenia stanu faktycznego jest wadliwa, czy też nie. Powyższa nowelizacja w swej istocie nie ma wpływu na ukształtowaną procedurę, która nie odpowiada standardom demokratycznego państwa prawa ani też, należy przyjąć, nie będzie miała wpływu na sposób stosowania tego prawa. Wiążące rozstrzygnięcia Państwowej Komisji Akredytacyjnej nie podlegają jurysdykcji ani sądów administracyjnych, ani organu administracji w zakresie oceny faktów i stosowania prawa, co pozbawia skarżącego w istocie prawa do sądu w sytuacji grożących mu wyjątkowo surowych sankcji.

II. Zaskarżony art. 52 ust. 3 nie ulega zmianie w wyniku nowelizacji, a zatem nadal pozostaje niezgodnym z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 78 Konstytucji RP. Jak skarżąca podnosiła już w skardze konstytucyjnej, sposób ukształtowania quasi procedury odwoławczej, w szczególności podejmowanie uchwał na skutek wniosku o ponowne

rozpatrzenie sprawy przez te same osoby, które wydały zaskarżoną uchwałę oraz brak regulacji proceduralnych o charakterze ustawowym, co pozbawia stroną możliwości przeciwdziałania dowolności, jak i kwestionowania arbitralnych rozstrzygnięć Państwowej Komisji Akredytacyjnej, rażąco narusza zasadę demokratycznego państwa prawnego oraz prawa strony do wniesienia skutecznego środka odwoławczego.

III. Zaskarżony art. 53 ust.1 w obecnym brzmieniu:

„Organizację i tryb działania Komisji, szczegółowe kompetencje jej organów, tryb dokonywania ocen, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, oraz sposób wyznaczania recenzentów określa statut uchwalony przez Komisję na posiedzeniu plenarnym.”

po nowelizacji otrzymuje brzmienie:

„Organizację i tryb działania Komisji, szczegółowe kompetencje jej organów, szczegółowe kryteria i tryb dokonywania ocen oraz sposób wyznaczania recenzentów określa statut uchwalony przez Komisję na posiedzeniu plenarnym.”

Powyższe porównanie wskazują, że wykreślono wyłącznie odesłanie do art. 49 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, co oznacza, iż statut uchwalony przez Komisję określa tryb dokonywania wszystkich ocen, a tym samym przepis ten pozostaje w opinii skarżącego niezgodny z art. 2 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zakresie, w jakim pozostawia do uregulowania statutowi uchwalonemu przez Państwową Komisję Akredytacyjną tryb działania Państwowej Komisji Akredytacyjnej, szczegółowe kompetencje jej organów, szczegółowe kryteria i tryb dokonywania ocen. Znowelizowany art. 53 ust. 1 nie wpływa w żaden sposób, w szczególności w sposób pozytywny, na sytuację skarżącego. Państwowa Komisja Akredytacyjna nadal będzie funkcjonować i podejmować rozstrzygnięcia na podstawie wewnętrznych uregulowań i w oparciu o kryteria w nich ustalone, co jak już zostało podkreślone w skardze konstytucyjnej, narusza prawa skarżącego określone w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez ograniczenie przysługujących skarżącemu konstytucyjnych praw i wolności na podstawie wewnętrznych regulacji Państwowej Komisji Akredytacyjnej, a nie w akcie rangi ustawowej. Dodatkowo charakter statutu Państwowej Komisji Akredytacyjnej oraz innych uchwał, na podstawie których dokonywana jest ocena jakości kształcenia, stanowi

zarazem naruszenie zasady wyłączności ustawowej z art. 2 oraz art. 7 Konstytucji RP.

IV. Co do zmiany zaskarżonego art. 49 ust. 1 w zw. z art 11 ust. 6 , który w obecnym brzmieniu odpowiada treścią art. 11b ust. 3 w brzmieniu po nowelizacji, należy wskazać, iż zmiany te zostały również omówione powyżej. Powołane przepisy pozostają niezgodne z art. 2 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP, art. 45 Konstytucji RP oraz art. 78 Konstytucji RP, w zakresie w jakim wydanie przez Państwową Komisję Akredytacyjną ocen, o których mowa w art. 49 ust. 1 znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym ma charakter wiążący organ administracji publicznej nakładając na Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego obowiązek cofnięcia lub zawieszenia uprawnień do prowadzenia kształcenia na określonym kierunku studiów.

V. Zaskarżony art. 49 ust.2 w obecnym brzmieniu odpowiada treścią art. 49 ust. 3 w brzmieniu po nowelizacji i pozostaje niezgodny z art.31 ust. 3 Konstytucji RP, w zakresie w jakim nakłada na stronę obowiązek poddania się wizytacji i udostępniania informacji o swojej działalności, w zakresie wyznaczonym statutem Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Jak skarżąca podniosła już w skardze konstytucyjnej, zakres powyższych ingerencji i sposób ich dokonania, a także kompetencje podejmującego je podmiotu określone zostają w uchwalanym przez Państwową Komisję Akredytacyjną wewnętrznym akcie normatywnym. Oznacza to, iż Państwowa Komisja Akredytacyjna, bez możliwości kontroli ze strony niezawisłego sądu, sama decyduje kogo, w jakim zakresie i na jakich zasadach skontrolować oraz jakie kompetencje przysługują jej w stosunku do kontrolowanego. Taka sytuacja pozostaje sprzeczna z zasadą demokratycznego państwa prawa wynikającego z art. 2 Konstytucji RP, z zasadą praworządności z art. 7 Konstytucji RP oraz z zakazem ograniczania praw jednostki aktem prawnym innym niż ustawa ustanowionym w art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej.

Konkludując wypada wskazać, iż zawartość *in meriti* ostatniej nowelizacji ustawy prawo o szkolnictwie wyższym nie odnosi się do kwestii podniesionych w złożonej w dniu 6 października 2010 r. skardze. Nie modyfikuje ich, wbrew zapowiedziom polityków i głosom środowiska, w sposób uwzględniający rudymen tarne wymogi demokratycznego państwa prawnego. Czyni zatem rozpatrzenie wniesionej skargi tym bardziej zasadnym i pilnym.

Do niniejszego pisma procesowego załącza się tekst ustawy podpisanej przez Prezydenta

RP z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455).

Niniejsze pismo wraz załącznikiem liczy stron 66 słownie sześćdziesiąt sześć

RADCA PRAWN.
Nr rej. 1147
Janek Wędras
dr Janek H. Wędras